

M E N Ú

[Informacions](#)[Homilies](#)[Reflexions](#)[Full Parroquial](#)

S E G U I D

D I L L U N S 1 D

ECUMENISME “A DINS”

“A dins i límitro fes”.

Començo fent referència a un excel·lent llibre del gènere epistolar: “**Amb Déu o sense**” d’aquests que tens per amics malgrat no ens coneguem “de visu”, vull dir que els coneixes tu i els reconeixes sense que els

interessats en sàpiguen gota de tu. Poso els seus noms: Torralba i Villatoro. Cartes que van i venen i que “volen” portant les ales plenes de reflexions d’aquestes que hom titllaria “de fons”. No és el primer –iestic segur que no serà pas l’últim del gènere-. A l’abast de qualsevol tenim les cartes que s’escriuen Martini i Eco. Les nostres “Cartes creuades del bisbe Carrera. Cartes amunt i avall. És un gènere molt agraït per als autors i per als lectors, us ho ben asseguro. Aquest estiu l’hem llegit fins a l’exhauriment propi durant una setmaneta, com fem cada any, una trentena

S O B R E
E C A S A L C A L
V I S U A L I T Z A
C O M P L E T

A R X I U

▼ 2012 (43)

▼ octubre (4)

Homilia del diumenge 21/10/2012
del P. Josep M^a Ba...

PRACTICANTS, COMPLIDORS
I ALTRABONAGENT...

...

Homilia del diumenge 07/10/2012
del P. Josep M^a Ba...

ECUMENISME "A DINS"
"A di..."

▶ setembre (4)

▶ agost (4)

▶ juliol (5)

▶ juny (4)

▶ maig (4)

▶ abril (4)

▶ març (5)

▶ febrer (4)

▶ gener (5)

llarga de persones.

Només obrir el llibre en menció directa un es troba amb una anècdota molt significativa que a guisa de pròleg explica l'editor, Moreta. Parlant d'una per a mi una figurassa francesa de la que editava un seu llibre, el primer, i que no coneixia aleshores personalment a la seva autora; ella, psicoanalista, que fa moltes i sucoses incursions en el món bíblic, amb molta creativitat i novetat. Algú li va aconsellar de publicar "El monjo i la psicoanalista". A l'hora de presentar-la en la caràtula del llibre diu que es agnòstica. Temps li va faltar a l'autora, en saber-ho, i amb la finesse francesa li digué: "No em presenti com a agnòstica, sisplau. Tampoc com a creient. No m'agraden aquestes etiquetes. Jo sóc una indagadora. Li diu en francès: Je suis chercheuse. Tots dos autors s'identifiquen en el treball i ofici..."

Les lectures litúrgiques d'avui estan més aviat sobrerres de zel mal enfocat i, de seguida, surten les prohibicions, a no ser tinguts "de la colla", com si ells fossin els únics garants de l'ortodòxia i de l'ortopraxi. Simplificant: o nosaltres o ningú.

La frase que fa pensar de veritat és: "qui no està contra nosaltres és amb nosaltres. ¡Què mal fiats que som! I intempestius que una cosa porta a l'altra. El pobre-jove Josué (ja n'anirà aprenent més endavant!). Vol que Moisès prohibeixi els per a ell intrusos. Moisès respon a la manera de gran senyor i amb garantia perdurable: "¡Tant de bo que tot el poble del Senyor tingués el do de profecia i que el Senyor els donés a tots el seu Esperit". ¡Què més voldríem per a nosaltres i per a tothom!

¡No és dels nostres! ¡I tu què i com ho saps? Cal fer un permanent exercici de confrontació "amical" entre positures que tot i ser diferents d'entrada poden fer fructuosament incursions en el "land" considerat inicialment contrari (?), que a jutjar pel mateix llibre que comentem, il·lumina i enriqueix qui ho diu i qui ho escolta. No es tracta d'un matx o d'una jugada d'escacs a veure qui perd o qui guanya la partida. L'apologètica ja no compta... L'interessant de tot plegat és precisament

- ▶ 2011 (57)
  - ▶ 2010 (49)
  - ▶ 2009 (9)
-

els inputs que es fan mútuament que enriqueixen, que obren filons inèdits de pensament. No tothom ho té tot pensat de forma que a cada pregunta ja tingui la resposta a mà. És tota una altra manera de fer i de fer fer: reflectors, lupes, matisos. Expressar la pròpia fe o no-fe fa que un s'adoni de moltes coses que ni les havia pensat mai. Com que no és cap guerra, afloren de seguida els sentiments i aquests fan que cadascú es mostri amb les seves carències, limitacions, però també es brodin autèntiques poesies de la fe i de la no-fe. En definitiva molt ben escrit el llibre i definitivament recomanable.

Deixeu-me posar dos paràgrafs perquè pugueu veure què diuen i com s'ho diuen. Començo per en Villatoro: "Hem parlat molt del sentit de les coses. Del per què, o sobretot del per a què de les coses. Jo sempre t'he dit que per a mi, en el fons, el sentit, el per què i el per a què, ve donat per la humanitat, per allò que és específicament humà: la capacitat de pensar i de sentir, de preveure i de recordar, de construir amb el pensament (i a partir del pensament, ciència i filosofia, novel·les i catedrals, simfonies i cançons de bressol) Participar en aquesta extraordinària aventura humana, que en el fons és *l'aventura de la cultura*, en el sentit, més noble i més ampli de la paraula, és per mi la gran forma de sentit. El meu per a què... Essencialment és anar més enllà de la natura en nom de conceptes i de sentiments. De paraules i de relats. D'idees i d'ideals. La clau és aquesta capacitat d'anar més enllà, i de fer-ho en una mena d'ascensió cap a la noblesa, cap a la compassió, cap a coses més altes".

Pel seu cantó Torralba dirà: "El pensament és un exercici que acostuma a despollar les coses, les situacions, i no és neutre emocionalment. En pensar tot es torna problemàtic: l'amistat, l'amor, el treball, el futur, les relacions, el sexe, l'alimentació, el lleure, tot esdevé estrany i inhòspit. Ens afronta radicalment a la nostra finitud i condició mortal... Més enllà d'això la vinculació entre creences, actituds i estats d'ànim és una de les qüestions que m'interessen més... L'espiritualitat és a la base de totes les nostres creacions culturals, mitològiques, artístiques i filosòfiques. Per això m'interessa tant tot el que és espiritual, perquè és la

font, la base de l'art, de la música, de la literatura, de la poesia, també de la mística en el seu grau més elevat. La creença quan és autèntica, té conseqüències en les actituds, també en els estats emocionals. Si la fe és un do i una relació interpersonal, afecta lògicament els estats d'ànim i la manera d'enfocar la vida. No solament l'adhesió a un credo, a un conjunt de veritats abstractes, a una cosmovisió; és la resposta a una crida interior, la consciència de ser estimats per Déu incondicionalment. No hi ha dubte que aquesta vivència té conseqüències positives en la vida personal, social, afectiva i laboral”.

Com a preàmbul: massa massa llarg, ja que jo volia anar a raure en l'ecumenisme vist (viscut) des de dins. Vivim en una pluralitat de base fortament associativa. Així han nascut la profusió de les famílies religioses. El vano és més que semicircular. Unes es moren, d'altres en surten de noves. L'expressió que va fer fortuna temps endarrere fou la de “La fidelitat creativa”. Nucli fonamental: basat en l'evangeli; missions: diferents, complementàries.

Pel que fa al futur de l'Església són molts els que pensen que es basarà en l'associacionisme. No sectes. No bons i “dolents”. Amb particularitats diverses segons temps, llocs, intuïcions i preferències diversificades. El Concili és qui ho promou. Som poble, u, únic, universal. A partir d'aquí tota diversitat és bona si l'Església la reconeix. “La santa Església, per institució divina, està ordenada i es regeix amb una varietat meravellosa. “Perquè, així com en un sol cos tenim molts membres, i no tots tenen la mateixa funció, també nosaltres tots plegats som un sol cos en el Crist, i cada un en particular som membres els uns dels altres”.

Trobo molt encertat el tema i el to emprat en el darrer número (453) de FOC NOU que porta aquest títol: *Noves realitats eclesials. Nous moviments cristians*. Donen la paraula a vuit d'entre les més conegudes, però afortunadament n'hi ha i encara n'hi haurà moltes més. Joan Pau II en la seva Carta apostòlica *A l'inici del nou mil·lenni* parla de l'espiritualitat de Comunió, amb aquesta frase que ha guanyat noble significat: “Fer de l'Església la casa i l'escola de la comunió aquest és el

gran repte que tenim davant nostre en el nou mil·lenni que comença si volem ser fidels als dissenys de Déu i respondre també a les profundes esperances del món. Parla dels espais de comunió que han de ser cultivats i ampliats dia a dia, a tots els nivells, en el teixit de la vida de l'Església. Convé, amb aquesta finalitat, fer nostra l'antiga saviesa la qual sabia animar a escoltar atentament tot el poble de Déu. És significatiu el que sant Benet recorda a l'abat del monestir, quan l'invita a consultar també els més joves: "Déu inspira sovint al més jove allò que és millor". I sant Paulí de Nola exhorta: "Estiguen pendents del llavis dels fidels, perquè en cada fidel bufa l'Esperit de Déu". Per tant, així com la saviesa jurídica, posant regles precises per a la participació, manifesta l'estructura jeràrquica de l'Església i evita temptacions d'arbitrarietat i pretensions injustificades, **l'espiritualitat de comunió** dona una ànima a l'estructura institucional, amb una crida a la confiança i a l'obertura que respon plenament a la dignitat i la responsabilitat de cada membre del poble de Déu.

Acabo: "Apostar per la caritat: A partir de la comunitat intraeclesial, la caritat s'obre per la seva naturalesa al servei universal, projectant-nos en el compromís d'un amor actiu i concret amb cada ésser humà. Aquest és un àmbit que caracteritza d'una manera decisiva la vida cristiana, l'estil eclesial i la programació pastoral".

"Són moltes en el nostre temps les necessitats que interpel·len la sensibilitat cristiana. El nostre món comença el nou mil·lenni carregat de contradiccions... ¿És possible que en el nostre temps, hi hagi encara qui es mori de fam, qui estigui condemnat a l'analfabetisme; qui no tingui l'assistència mèdica més elemental; qui no tingui sostre on aixoplugar-se".

Ens hem d'unir per ser eficaços. Ho repeteixo. Sense associacionisme no tenim futur. Sols, ¿com podem ser poble?, En grups, així serem més vivaços en la fe i més pràctics en la caritat. Feina n'hi ha. Cal organitzar-nos sobre la base de la nostra fe compromesa. Ja s'ha dit i es fa sobretot a AL. Comunitats de base i evangeli a proa... I veles al vent.

Diumenge XXVI de durant l'any, 30 de setembre de 2012

Barcelona

P U B L I C A S T A L P A B L I C A S S A N

C A P C O M E N T A R I

[Publica un comentari](#)

[Entrada més recent](#)

[Pàgina d'inici](#)

[Entrada més antiga](#)

Subscriure's a: [Comentaris del missatge \(Atom\)](#)